

Arrest

nr. 344 034 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 januari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2022 nam de adjunct commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 309 763 van 12 juli 2024 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 22 januari 2025 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 16 augustus 2024, onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2024 werd ingediend en op data van 11.11.2024 en 15.01.2025 werd geactualiseerd door :

S., A. [...]
nationaliteit: Afghanistan
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 19.05.2020 een asielaanvraag in. Op 20.08.2020 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Roemenië bevoegd was voor het behandelen van zijn asielaanvraag. Betrokkene had immers op 22.02.2020 reeds een asielaanvraag ingediend in Roemenië. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en diende zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten in Roemenië. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.08.2020. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Roemenië te gaan maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier op 04.01.2021 overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 16.09.2022 een negatieve beslissing, één jaar en acht maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12.07.2024. Betrokkene betekende op 28.08.2024 een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

We wijzen er op dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele bepaling is vevat waaruit blijkt dat een asielprocedure van een bepaalde duur moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Een loutere verwijzing naar interne instructies leidt er niet toe dat men kan besluiten dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden toegevoegd, nu artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651, RVV, arrest 298085 van 30.11.2023).

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan, maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Pakistan. Hij wijst er op dat hij hiertoe eerst en vooral nood heeft aan een geldig visum om naar Pakistan te reizen maar dat Afghanen in Europe geen visum zouden krijgen van Pakistan. Hij verwijst hiervoor naar enkele krantenartikelen inzake de aflevering van visa door Pakistan aan Afghaanse onderdanen in Europa. Om naar Pakistan te reizen heeft hij ook nood aan een paspoort wat hij onmogelijk zou kunnen bekomen als kandidaat-vluchteling.

Allereerst merken we op dat de asielaanvraag van betrokkene geweigerd werd en er dus belemmeringen meer zijn om zich te richten tot de Afghaanse ambassade om een paspoort aan te vragen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij zich naar de Afghaanse ambassade heeft gewend om op zijn minst te proberen een nieuw paspoort te verkrijgen of om informatie in te winnen. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat hij de nodige stappen ondernomen heeft om deze administratieve moeilijkheden op te lossen. Bovendien kan betrokkene in het bezit gesteld worden van een EULP, waarmee hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst, zelf al is betrokkene niet in het bezit van een paspoort. Betrokkene maakt het aldus niet aannemelijk dat hij niet, mits de hulp van de Afghaanse ambassade in België of middels een EULP, de nodige documenten kan verkrijgen om terug te keren naar Afghanistan, vervolgens niet daar zijn paspoort kan aanvragen en zich tot slot niet kan begeven naar de Belgische ambassade in Pakistan voor het indienen van zijn aanvraag. Aangezien hij dit visum bij de Pakistaanse ambassade te Kabul dient aan te vragen, is het feit dat de aflevering van Pakistaanse visa aan Afghanen die in Europa verblijven, dan ook niet op hem van toepassing, daar hij zijn visumaanvraag niet dient in te dienen in Europa, maar wel in Afghanistan.

De aangehaalde argumenten kunnen aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De bewering dat betrokkene in de onmogelijkheid is om te reizen naar zijn land van herkomst kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Pakistan (Islamabad) kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Pakistan. Hij dient zich enkel naar Islamabad te begeven om

aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Afghanistan om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers. Het blijkt aldus perfect mogelijk om als Afghaanse onderdaan, niettegenstaande de gerapporteerde moeilijkheden, een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade. Dit vindt verdere ondersteuning in de vaststelling dat uit de cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken (https://dofi.ibz.be/sites/default/files/2024-01/STAT_VISAS_NL_2023.pdf) blijkt dat in het jaar 2023 4505 Afghaanse onderdanen een visumaanvraag type D indienden, waaronder 196 aanvragen voor humanitaire redenen. In 2024 werden 152 visumaanvragen type D voor humanitaire redenen, ingediend door Afghaanse onderdanen in het buitenland (met name in Islamabad, Teheran, Abu Dhabi en Istanbul). (<https://dofi.ibz.be/snl/figures/access-and-stay/visa>).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hier een uitgebreid privéleven opgebouwd zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich niet beroept op in België verblijvende familieleden. Uit zijn asielverklaringen blijkt dat hij aanhaalt dat zijn broer in België verblijft, betrokkene laat echter na de verwantschap met deze broer te bewijzen. We stellen ook vast dat er geen sprake is van samenwonen met dit familielid noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit familielid aangetoond. Daarenboven beschikt betrokkene in Afghanistan over een ruim familiaal netwerk, bestaande uit zijn moeder, zijn verloofde, zijn twee zussen en drie broers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2020 in België zou verblijven, dat hij zijn best zou doen zich te integreren, dat hij hier zijn privéleven uitgebouwd zou hebben, dat hij zijn steentje zou bijdragen aan de maatschappij, dat hij tewerkgesteld was via interim, dat hij een uitstekende werkhouding en mooie persoonlijkheid zou hebben, dat hij de juiste morele ingesteldheid en correcte attitude zou hebben om in België te functioneren, dat hij zich zou profileren als perfecte burger door zijn werkwillegheid, zijn sociale integratie en zijn engagement, dat hij zijn arbeidsovereenkomsten via interim voorlegt evenals enkele loonfiches en acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsplicht

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan, maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Pakistan. Hij wijst er op dat hij hiertoe eerst en vooral nood heeft aan een geldig visum om naar Pakistan te reizen maar dat Afghanen in Europe geen visum zouden krijgen van Pakistan. Hij verwijst hiervoor naar enkele krantenartikelen inzake de aflevering van visa door Pakistan aan Afghaanse onderdanen in Europa. Om naar Pakistan te reizen heeft hij ook nood aan een paspoort wat hij onmogelijk zou kunnen bekomen als kandidaat-vluchteling.

Allereerst merken we op dat de asielaanvraag van betrokkene geweigerd werd en er dus belemmeringen meer zijn om zich te richten tot de Afghaanse ambassade om een paspoort aan te vragen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij zich naar de Afghaanse ambassade heeft gewend om op zijn minst te proberen

een nieuw paspoort te verkrijgen of om informatie in te winnen. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat hij de nodige stappen ondernomen heeft om deze administratieve moeilijkheden op te lossen. Bovendien kan betrokkene in het bezit gesteld worden van een EULP, waarmee hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst, zelf al is betrokkene niet in het bezit van een paspoort. Betrokkene maakt het aldus niet aannemelijk dat hij niet, mits de hulp van de Afghaanse ambassade in België of middels een EULP, de nodige documenten kan verkrijgen om terug te keren naar Afghanistan, vervolgens niet daar zijn paspoort kan aanvragen en zich tot slot niet kan begeven naar de Belgische ambassade in Pakistan voor het indienen van zijn aanvraag. Aangezien hij dit visum bij de Pakistaanse ambassade te Kabul dient aan te vragen, is het feit dat de aflevering van Pakistaanse visa aan Afghanen die in Europa verblijven, dan ook niet op hem van toepassing, daar hij zijn visumaanvraag niet dient in te dienen in Europa, maar wel in Afghanistan.

De aangehaalde argumenten kunnen aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De bewering dat betrokkene in de onmogelijkheid is om te reizen naar zijn land van herkomst kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Pakistan (Islamabad) kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Pakistan. Hij dient zich enkel naar Islamabad te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Afghanistan om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers. Het blijkt aldus perfect mogelijk om als Afghaanse onderdaan, niettegenstaande de gerapporteerde moeilijkheden, een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade. Dit vindt verdere ondersteuning in de vaststelling dat uit de cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken (https://dofi.ibz.be/sites/default/files/2024-01/STAT_VISAS_NL_2023.pdf) blijkt dat in het jaar 2023 4505 Afghaanse onderdanen een visumaanvraag type D indienden, waaronder 196 aanvragen voor humanitaire redenen. In 2024 werden 152 visumaanvragen type D voor humanitaire redenen, ingediend door Afghaanse onderdanen in het buitenland (met name in Islamabad, Teheran, Abu Dhabi en Istanbul). (<https://dofi.ibz.be/snl/figures/access-and-stay/visa>).

Nochtans stelde de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000):

Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui R XI - 9237 - 7/9 rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;

Het is dus voldoende dat de indiening van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post "bijzonder moeilijk" is.

Bovendien is de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in het land van herkomst als een typische buitengewone omstandigheid aangemerkt door de Raad van State (R.v.St., nr. 198 769 van 9 december 2009) :

"buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire

post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”

II.1.3. Eerst en vooral is de verzoekende partij wel degelijk in de onmogelijkheid om een paspoort te bekomen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert.

Zo stelt de website van het Afghaans Ministerie van Buitenlandse Zaken (<https://mfa.gov.af/en/17464>):

The Islamic Emirate of Afghanistan consistently strives to defend the legitimate rights of Afghan nationals residing abroad, particularly in European countries, and provide them with easy consular services.

Meanwhile, the Ministry of Foreign Affairs has repeatedly urged the Afghan political and consular missions in European countries to engage with Kabul to at least address consular services-related issues of Afghans and provide better services for Afghan citizens. Unfortunately, the actions of most of the missions are carried out in without coordination, arbitrarily and in explicit violation of the existing accepted principles.

Therefore, IEA-MoFA informs all Afghan nationals residing abroad that following this notice, the consular services such as deeds, endorsements, NOCs, issuing passports, passport renewal stickers, visa stickers, etc., from the missions in London, Belgium, Berlin, Bonn,

Swiss, Austria, France, Italy, Greece, Poland, Sweden, Norway, Canada and Australia are no longer accepted by MoFA and relevant departments, and the Ministry of Foreign Affairs bears no responsibility toward these documents and no actions will be taken thereof.

All Afghans living abroad and foreign nationals can visit the IEA political and consular missions in other countries, other than the abovementioned missions, to access consular services.

Dit is publieke, algemeen bekende informatie waar de verwerende partij aan voorbijgaat.

Het is de verzoekende partij een absoluut raadsel op welke basis de verwerende partij aldus meent dat zij een paspoort zou kunnen bekomen of zou kunnen reizen via een EULP (Europese laissez-passer) aangezien het Talibanregime door geen enkel Europees land erkend werd...

Er is meer. Zelfs indien men abstractie maakt van voorgaande, dan nog dient men rekening te houden dat de verzoekende partij eerst naar Afghanistan zou moeten reizen om dan een Pakistaans visum aan te vragen om mee naar Pakistan te reizen.

Als men er dan rekening mee houdt dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in se een typische buitengewone omstandigheid is, dan kan men slechts erkennen dat het effectief bijzonder ingewikkeld (lees: bijzonder moeilijk) is om dit effectief in Islamabad te doen.

In die zin is de loutere verwijziging naar visumaanvraagcijfers door Afghanen een onaanvaardbare veralgemening (“bovendien zijn er regelmatig Afghanen die aan aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan”). De verzoekende partij, zeker in het licht van de rechtspraak van de Raad van State waarbij de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in het land van herkomst als een mogelijke buitengewone omstandigheid wordt aangemerkt heeft recht op een gedegen persoonlijke motivering.

II.1.4. De thans bestreden beslissing stelt tevens:

‘Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hier een uitgebreid privéleven opgebouwd zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de ‘ [sic]

Ten onrechte minimaliseert de verwerende partij de verregaande integratie van de verzoekende partij en de dagdagelijkse relaties die zij hier opgebouwd heeft.

Aldus is de belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft niet op correcte wijze gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

‘3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).'

In casu is dit niet gebeurd.

II.1.4. Bovendien worden een heel aantal elementen, die betrekking hebben op het privéleven van de verzoekende partij (ook beschermd door artikel 8 EVRM) gewoonweg niet geanalyseerd:

'De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2020 in België zou verblijven, dat hij zijn best zou doen zich te integreren, dat hij hier zijn privéleven uitgebouwd zou hebben, dat hij zijn steentje zou bijdragen aan de maatschappij, dat hij tewerkgesteld was via interim, dat hij een uitstekende werkhouding en mooie persoonlijkheid zou hebben, dat hij de juiste morele ingesteldheid en correcte attitude zou hebben om in België te functioneren, dat hij zich zou profileren als perfecte burger door zijn werkwillegheid, zijn sociale integratie en zijn engagement, dat hij zijn arbeidsovereenkomsten via interim voorlegt evenals enkele loonfiches en acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).'

II.1.5. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden, evenals het gezag van gewijsde van het arrest RvV nr. 284 559 dd. 9 februari 2023."

2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker had in zijn aanvraag gesteld dat (i) de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse door de Raad van State is erkend als één van de (mogelijke) buitengewone omstandigheden, (ii) hij een paspoort moet hebben om een visum te verkrijgen om naar Pakistan te reizen, terwijl het voor hem onmogelijk is om er een te krijgen, nu hij kandidaat vluchteling is en hij de aanvraag niet kan indienen door terug te keren naar zijn geboorteland of via de ambassade van zijn land in België, (iii) zelfs indien hij een paspoort zou kunnen krijgen, uit informatie die hij bijvoegt blijkt dat Afghanistan in Europa geen visum meer krijgen van Pakistan.

De verwerende partij heeft hierover gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan, maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Pakistan. Hij wijst er op dat hij hiertoe eerst en vooral nood heeft aan een geldig visum om naar Pakistan te reizen maar dat Afghanistan in Europa geen visum zouden krijgen van Pakistan. Hij verwijst hiervoor naar enkele krantenartikelen inzake de aflevering van visa door

Pakistan aan Afghaanse onderdanen in Europa. Om naar Pakistan te reizen heeft hij ook nood aan een paspoort wat hij onmogelijk zou kunnen bekomen als kandidaat-vluchteling.

Allereerst merken we op dat de asielaanvraag van betrokkene geweigerd werd en er dus belemmeringen meer zijn om zich te richten tot de Afghaanse ambassade om een paspoort aan te vragen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij zich naar de Afghaanse ambassade heeft gewend om op zijn minst te proberen een nieuw paspoort te verkrijgen of om informatie in te winnen. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat hij de nodige stappen ondernomen heeft om deze administratieve moeilijkheden op te lossen. Bovendien kan betrokkene in het bezit gesteld worden van een EULP, waarmee hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst, zelf al is betrokkene niet in het bezit van een paspoort. Betrokkene maakt het aldus niet aannemelijk dat hij niet, mits de hulp van de Afghaanse ambassade in België of middels een EULP, de nodige documenten kan verkrijgen om terug te keren naar Afghanistan, vervolgens niet daar zijn paspoort kan aanvragen en zich tot slot niet kan begeven naar de Belgische ambassade in Pakistan voor het indienen van zijn aanvraag. Aangezien hij dit visum bij de Pakistaanse ambassade te Kabul dient aan te vragen, is het feit dat de aflevering van Pakistaanse visa aan Afghanen die in Europa verblijven, dan ook niet op hem van toepassing, daar hij zijn visumaanvraag niet dient in te dienen in Europa, maar wel in Afghanistan.

De aangehaalde argumenten kunnen aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De bewering dat betrokkene in de onmogelijkheid is om te reizen naar zijn land van herkomst kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Pakistan (Islamabad) kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Pakistan. Hij dient zich enkel naar Islamabad te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Afghanistan om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers. Het blijkt aldus perfect mogelijk om als Afghaanse onderdaan, niettegenstaande de gerapporteerde moeilijkheden, een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade. Dit vindt verdere ondersteuning in de vaststelling dat uit de cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken (https://dofi.ibz.be/sites/default/files/2024-01/STAT_VISAS_NL_2023.pdf) blijkt dat in het jaar 2023 4505 Afghaanse onderdanen een visumaanvraag type D indienden, waaronder 196 aanvragen voor humanitaire redenen. In 2024 werden 152 visumaanvragen type D voor humanitaire redenen, ingediend door Afghaanse onderdanen in het buitenland (met name in Islamabad, Teheran, Abu Dhabi en Istanbul). (<https://dofi.ibz.be/snl/figures/access-and-stay/visa>)."

Verzoeker brengt daar allereerst tegenin dat hij wel degelijk in de onmogelijkheid is om een paspoort te bekomen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert. Hij verwijst in dat verband naar de website van het Afghaans Ministerie van Buitenlandse Zaken die onder meer stelt dat de paspoorten die zijn afgeleverd door de Afghaanse ambassades in verschillende Europese landen, waaronder België, niet meer door hen aanvaard worden. Verzoeker betoogt dat dit publieke, algemeen bekende informatie is en hekelt dat de verwerende partij daaraan voorbijgaat. Het is verzoeker een absoluut raadsel op welke basis de verwerende partij aldus meent dat zij een paspoort zou kunnen bekomen of zou kunnen reizen via een EULP (Europese laissez-passer) aangezien het Talibanregime door geen enkel Europees land erkend werd, zo stelt hij nog.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de reden die hij thans aanhaalt waarom hij geen paspoort kan bekomen en niet naar Afghanistan kan reizen, namelijk omdat volgens de website van het Afghaans Ministerie van Buitenlandse Zaken deze paspoorten afgeleverd in Europese landen niet erkent, niet had aangehaald in zijn aanvraag. In zijn aanvraag had hij er namelijk enkel op gewezen dat hij geen paspoort kon bekomen aangezien hij kandidaat-vluchteling is. Hierop heeft de verwerende partij op goede gronden geantwoord dat "de asielaanvraag van betrokkene geweigerd werd en er dus [geen] belemmeringen meer zijn om zich te richten tot de Afghaanse ambassade om een paspoort aan te vragen."

De verwerende partij motiveert verder dat verzoeker niet bewijst dat hij zich heeft gewend tot de Afghaanse ambassade en de nodige stappen heeft ondernomen om zijn administratieve moeilijkheden op te lossen en hij niet aannemelijk maakt dat hij niet, met de hulp van de Afghaanse ambassade in België of middels een EULP kan terugkeren naar zijn land van herkomst om vervolgens aldaar zijn paspoort aan te vragen.

Verzoeker citeert uit de website van het Afghaanse Ministerie van Buitenlandse zaken waarin wordt gesteld dat de consulaire diensten in verband met de uitgifte van documenten van de diplomatieke missies in -onder meer België- niet worden erkend zodat hij wel degelijk in de onmogelijkheid is een paspoort te bekomen. Hij stelt hierover dat dit publieke en algemeen bekende informatie is waar de verwerende partij aan voorbijgaat.

Verzoekers argument brengt geen soelaas: hij citeert uit de website van het Afghaanse ministerie van buitenlandse zaken en voegt de url toe, maar die leidt niet tot de pagina die hij citeert en de Raad vindt deze informatie ook niet op een andere wijze terug. Verzoeker voegt ook geen schermafbeelding bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze informatie werd gepubliceerd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en dat die gekend moest zijn bij de verwerende partij. Uit informatie op de website waar verzoeker naar verwijst blijkt thans het volgende:

“The embassies and consulates of the Islamic Emirate of Afghanistan provide the following specialized consular services abroad:

- *Issuance of Afghan national identity cards*
- *Issuance of new passports to Afghan nationals.*
- *Issuance of passport renewal stickers to Afghan nationals.*
- *Providing a new passport in case lost or stolen.*
- *Facilitating the repatriation of Afghan nationals who lack valid passports or official travel documents.*
- *Monitoring & handling cases of Afghan detainees abroad, including tracking legal proceedings, ensuring communication with their families, & coordinating necessary support.*
- *Facilitating the repatriation of deceased Afghan nationals, including coordination with host countries for retrieval & transfer procedures.*
- *Protecting the rights of Afghan nationals abroad & ensuring systematic resolution of their issues.*
- *Verification, & issuance of various documents to Afghan nationals foreigners.*
- *Issuance of Afghan visas to foreign nationals, including all categories, in compliance with the regulations & established procedures of the Islamic Emirate of Afghanistan. »*

Zelfs al zou deze informatie recent zijn en nog niet van toepassing toen de bestreden beslissing werd genomen -hetgeen niet is aangetoond- dan nog blijkt dat door de klaarblijkelijke veranderlijke aard van de situatie, deze niet zonder meer als van algemene bekendheid kan worden beschouwd (cf. RvS 25 juni 2008, 184.648). Alleen al om die reden kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Gelet op het voorgaande, en gezien de bewijslast die rust op verzoeker om bij zijn aanvraag alle elementen ter rechtvaardiging van zijn aanspraken aan te voeren, toont hij niet aan dat het kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig dat de verwerende partij vereist dat hij op zijn minst een begin van bewijs levert dat hij de nodige stappen ondernomen heeft om met de bijstand van de ambassade te trachten zijn administratieve moeilijkheden op te lossen met het oog op terugkeer naar Afghanistan. Dat hij daarvan geen gebruik zou kunnen maken omdat het talibanregime door geen enkel Europees land erkend werd, kan, gezien hetgeen reeds werd gesteld, daar niet anders over doen denken.

Vervolgens stelt verzoeker dat, zelfs indien men abstractie maakt van het voorgaande, hij eerst naar Afghanistan zou moeten reizen om dan een Pakistaans visum aan te vragen om mee naar Pakistan te reizen. Als men er dan rekening mee houdt dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post *in se* een typische buitengewone omstandigheid is, hetgeen de Raad van State heeft bevestigd, dan kan men slechts erkennen dat het effectief bijzonder ingewikkeld (lees: bijzonder moeilijk) is om dit effectief in Pakistan te doen, aldus verzoeker. Hij stelt nog dat in die zin de loutere verwijzing naar visumaanvraagcijfers door Afghanen een onaanvaardbare veralgemening is en dat hij recht heeft op een gedegen persoonlijke motivering.

In zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft de Raad van State er inderdaad op gewezen dat de afwezigheid in het land van herkomst van een Belgische diplomatieke of consulaire post kan worden aangevoerd als buitengewone omstandigheid, maar hij heeft in dat verband gespecificeerd dat één en ander moet worden beoordeeld naargelang de concrete omstandigheden van de zaak. In casu is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeker zich vanuit Afghanistan in regel kan stellen om zich naar de Belgische ambassade in Pakistan te begeven om daar zijn aanvraag in te dienen. Zij heeft een en ander toegelicht en heeft daarbij vastgesteld, onder verwijzing naar een aantal cijfers, dat er regelmatig Afghaanse onderdanen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke post in Pakistan. Zij concludeert dat het perfect mogelijk is als Afghaanse onderdaan een visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische ambassade. Verzoeker is van oordeel dat de verwijzing naar de cijfers een onaanvaardbare veralgemening vormt, maar aangezien hij niet aantoont dat het voor hem onmogelijk is om een paspoort of een reistitel te bekomen toont hij evenmin aan dat het kennelijk onredelijk is om van hem te verwachten dat hij vanuit zijn land van herkomst doet wat andere Afghaanse staatsburgers ook doen om een visumaanvraag in te dienen.

Waar verzoeker nog betoogt dat de verwerende partij het gezag van gewijsde van een arrest van de Raad heeft geschonden, stelt de Raad vast dat verzoeker in dat arrest geen partij was en dat arresten van de Raad in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben. Hij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het gezag van gewijsde van dat arrest.

Daarnaast hekelt verzoeker dat de verwerende partij zijn verregaande integratie en zijn dagdagelijkse relaties die hij hier opgebouwd heeft, minimaliseert en aldus de belangenafweging die artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) voorschrijft niet op correcte wijze is gebeurd. Hij betoogt ook dat een heel aantal elementen, die betrekking hebben op zijn privéleven en ook beschermd worden door artikel 8 van het EVRM, gewoonweg niet geanalyseerd werden, waarbij hij de laatste paragraaf van de bestreden beslissing viseert.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd waarom er in casu geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen belangenafweging zou zijn uitgevoerd. Het komt aan hem toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze belangenafweging alsnog in strijd is met artikel 8 van het EVRM of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Door louter te stellen dat de verwerende partij zijn verregaande integratie en opgebouwde dagdagelijkse relaties minimaliseert, geeft verzoeker enkel aan het niet eens te zijn met deze beoordeling, maar dit volstaat geenszins om de ondeugdelijkheid ervan aan te tonen.

Waar verzoeker betoogt dat een heel aantal elementen met betrekking tot zijn privéleven niet worden geanalyseerd, stelt de Raad vast dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd leest.

In fine van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker *“sinds 2020 in België zou verblijven, dat hij zijn best zou doen zich te integreren, dat hij hier zijn privéleven uitgebouwd zou hebben, dat hij zijn steentje zou bijdragen aan de maatschappij, dat hij tewerkgesteld was via interim, dat hij een uitstekende werkhouding en mooie persoonlijkheid zou hebben, dat hij de juiste morele ingesteldheid en correcte attitude zou hebben om in België te functioneren, dat hij zich zou profileren als perfecte burger door zijn werkwiligheid, zijn sociale integratie en zijn engagement, dat hij zijn arbeidsovereenkomsten via interim voorlegt evenals enkele loonfiches en acht getuigenverklaringen”* niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Deze passage is in wezen de conclusie van wat eraan voorafgaat. Immers, de verwerende partij heeft, zoals ook blijkt uit voorgaande bespreking, eerder onderzocht of het privéleven van verzoeker in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, in het algemeen, en een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM in het bijzonder. Het begrip *‘privéleven’* doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Met het onderzoek naar het privéleven zijn dus alle hiervoor opgesomde elementen meegenomen en niet uitgesloten, zoals verzoeker ten onrechte beweert. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan.

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht, maar blijft daartoe andermaal in gebreke.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via*

de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS